



**ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: P. S., zastoupené Mgr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D, advokátem se sídlem Brno, Bašty 2, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 12. 2004, čj. 64 Az 95/2004 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 4. 2004, čj. OAM-1506/VL-10-04-2004. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je vydáno v souladu se zákonem, na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci.

V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že dle jejího názoru byla žalovaným porušena ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, neboť jimi je správním orgánům - tj. i žalovanému - v řízení uložena povinnost svědomitě a odpovědně se zabývat každou věcí, která je předmětem řízení a spolehlivě zjišťovat stav věci

(ustanovení § 3 odst. 3 a 4), a zejména poukazuje na povinnost žalovaného dle ustanovení § 3 odst. 2 správního řádu, dle něhož byl žalovaný povinen postupovat v řízení v úzké součinnosti se stěžovatelkou a měl jí dát příležitost, aby mohla svá práva a zájmy účinně hájit. Postup správního úřadu shledává nesprávným, nepřesvědčivým a nedostatečným hlavně co do rozsahu dokazování (tj. namítá porušení ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu) a dále se obává, že právě v důsledku tohoto postupu nastalo porušení zákona o azylu, protože stěžovatelce nebyl udělen azyl dle § 16 odst. 1 písm. g). Důsledkem toho je, že si žalovaný značně zjednodušil svoje povinnosti, když posoudil žádost stěžovatelky jako zjevně nedůvodnou a dále se jejím případem nezabýval co do aplikace ustanovení § 13, § 14 a § 91 zákona o azylu. K postupu krajského soudu stěžovatelka dodává, že ve velmi stručném odůvodnění rozsudku soud uvádí v podstatě jen konstatování skutečností a není jí tak jasná úvaha soudu ohledně problému, zda žalovaný zjistil náležitě všechny relevantní skutečnosti, tzn. zda neporušil svou povinnost spolehlivě zjišťovat stav věci a zda se zabýval věcí svědomitě a odpovědně. Dle jejího názoru tímto se soud měl zabývat, protože má ze zákona povinnost přezkoumávat rozhodnutí v mezích žalobního návrhu, v němž namítla, že žalovaný rozhodl v rozporu se skutečným stavem a nesprávně vyhodnotil její důvody podání žádosti o azyl. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a současně žádá, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Návrh na přiznání odkladného účinku považuje za neopodstatněný.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatelka to sice v kasační stížnosti výslovně neuvedla, ale podle obsahu lze důvody, které zmiňuje, podřadit pod důvody kasační stížnosti uvedené v ustanovení

§ 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, konkrétně uvádí, že soud měl přezkoumat, zda žalovaný zjistil náležitě všechny relevantní skutečnosti a zda správně vyhodnotil důvody stěžovatelky pro podání žádosti o azyl.

K tomu ze správního a soudního spisu vyplynulo, že dne 2. 4. 2004 podala stěžovatelka žádost o udělení azylu a protokol o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu byl proveden dne 15. 4. 2004 v p. s. V. L.. Ve své žádosti uvedla, že v Mongolsku si její manžel půjčil 10 000 USD a chtěl začít podnikat. Nakoupil zboží, převážel ho do Číny, ale na hranicích mu bylo zboží zabaveno celníky. Věřitel po něm požadoval peníze, začal vyhrožovat jemu i stěžovatelce, kterou i fyzicky napadl a ona potratila. Poté se s manželem rozhodli odjet do České republiky, aby se ukryli před věřitelem. Nyní žádá stěžovatelka o azyl, aby legalizovala pobyt v České republice. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 4. 2004 žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Pokud se stěžovatelka v kasační stížnosti dovolávala stížního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vad řízení před správním orgánem, Nejvyšší správní soud shledal tento důvod kasační stížnosti nepřijatelný. Stěžovatelka v žalobě vady správního řízení tvrzené v kasační stížnosti neuplatnila. Z pohledu přezkumu kasačním soudem jde tedy o nový důvod, který stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohla. Takový důvod kasační stížnosti je nepřijatelný (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Již nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud doplňuje, že i kdyby shledal uvedené námitky přípustné, po jejich věcném přezkumu by je zhodnotil jako nedůvodné. Posuzování žádosti o udělení azylu ministerstvem se sestává z řady procesních a materiálních hledisek, obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také souslednosti. Jestliže tedy v daném případě byla žádost o azyl stěžovatelky zamítnuta z důvodu, že neuváděla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování. [§ 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona], není možno žalovanému vytýkat, že se podrobně nezabýval podstatou žádosti stěžovatelky, neboť by to bylo nadbytečné. Žalovaný ze žádosti o udělení azylu správně zjistil, že stěžovatelka neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být pronásledována a žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud rovněž neshledal naplnění důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je důvodem kasační stížnosti tvrzená nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo v nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Rozsudek krajského soudu je v první řadě srozumitelný, neboť z jeho výroku lze dobře zjistit, v jaké věci a jak soud rozhodl, tj. že žalobu zamítl, výrok rozhodnutí není vnitřně rozporný, z rozhodnutí je možné rozeznat, co je výrok a co je odůvodnění a kdo byl účastníkem řízení. Při posouzení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů vyšel Nejvyšší správní soud ze své konstantní judikatury, z níž vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, přičemž se musí jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení

nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, a nebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Kasační stížností napadený rozsudek však v daném případě netrpí nedostatkem důvodů. Z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, o jaké skutečnosti krajský soud své rozhodnutí opřel, a z jakých právních úvah přitom vycházel. Pokud jde o třetí důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. existenci jiné vady v řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, za jeho naplnění nelze považovat obecné tvrzení stěžovatelky, že krajský soud měl posoudit napadené rozhodnutí a správní řízení jemu předcházející z hlediska dodržení procesních předpisů.

S námitkou stěžovatelky, že odůvodnění rozsudku krajského soudu je velmi stručné a není jí tak jasná úvaha soudu ohledně problému, zda žalovaný zjistil náležitě všechny relevantní skutečnosti, nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit, neboť vzhledem k žalobě, která byla na hranici přezkoumatelnosti, je rozhodnutí krajského soudu odůvodněno dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2006

JUDr. Petr Příhoda  
předseda senátu